

Arrest

nr. 91 419 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat M.-C. FRERE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 mei 2011 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 9 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 12 oktober 2011 en op 3 mei 2012.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van S. K.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine, shia van geloof en geboren te zijn op 3 mei 1974 in Bagdad. In het jaar 1992, wanneer u uw ingenieursstudies aanvatte, werd u lid van de Baathpartij. U klom in 1997 op tot de graad van "nasir" (= aanhanger) maar betaalde geld om niet naar de vergaderingen te hoeven gaan. U bleef lid tot aan de val van het regime. In 2000 behaalde u uw master in werktuigbouwkunde (M. Sc. Degree in Mechanical Engineering) aan de universiteit van Bagdad. Na uw studies kon u aan de slag voor de firma El Bahreh. Een studiegenoot had u bij de firma geïntroduceerd. Pas nadat u er aan het werk was gegaan werd u gevraagd te zwijgen over wat jullie er deden en voor wie. U werkte immers voor een toeleveringsbedrijf voor de militaire industrie en als dusdanig werkten jullie mee aan het fabriceren van wapens die ingezet werden bij het plegen van massamoorden, hetgeen verboden was door de VN. Specifiek werd u ingezet voor het opzetten van een lijn die enorme koppelingen moest maken. U wist niet waarvoor deze dienden, enig eindproduct heeft u niet gezien. De machines werden geleverd vanuit China en onder toezicht van Chinese experts geïnstalleerd. Na de val werden de productielijnen gestolen. De machtige voormalige directeur had veel relaties en was indertijd ingezet door de overheid als tussenpersoon om de resoluties van de VN te omzeilen. Na de val begon de directeur goede relaties te ontwikkelen met de Badr Brigade. In de wijk waar de fabriek lag gonsde het van de roddels dat de productielijnen gedemonteerd en weggehaald werden door de directeur en Badr. De directeur vreesde dat de Amerikanen jullie wilden uithoren en heeft u opdracht gegeven te liegen en te verklaren dat deze productielijnen nooit bestaan hadden. Om problemen te vermijden met de Amerikanen, u zag ook niet in hoe u de Amerikanen dat zou wijsmaken, heeft u dat geweigerd. Op 2 november 2003 werd u meegepakt voor een afranseling waarbij u duidelijk te verstaan werd gegeven dat u de bedoeling niet goed verstaan had en u werd dan terug bij uw huis afgeleverd. Hierna hield u uw mond maar omdat u nooit gedacht had dat het zo ver zou gaan, heeft u het land verlaten in november 2003 met uw echtgenote. Op 1 september 2003 was een religieus huwelijk voltrokken met S.(...) F.(...) (O.V. 6.822.478) door een sjiiitische klerk. De bedoeling was om het huwelijk nog te laten legaliseren voor de rechtbank en ook een feest te houden maar de gebeurtenissen haalden u in. Jullie vertrokken samen naar Libië en vestigden er zich in de stad Khoms. U vernam van uw familie dat een collega die ook door de directeur bedreigd is geweest, vermoord werd in oktober 2003 voor zijn huis. U ging het vak mechanica doceren aan de Hogeschool van Khoms. In 2006 ging u er asiel vragen bij het UNHCR. Er deden zich problemen voor met het kantoor dat werd gesloten en u kon geen interview gaan afleggen. Pas in 2009 kon dat en ontving u een Asylum Seeker Certificate. Uw aanvraag werd onderzocht en u moest terugkeren in februari 2010 maar de Libische overheid sloot de kantoren opnieuw. Vermits u een hooggeschoold persoon was en dus iemand die de Libische overheid goed kon gebruiken, werd u ongemoeid gelaten door de Libische autoriteiten. Wanneer de problemen in Libië begonnen, zijn jullie er vertrokken. Eerst keerden jullie naar Bagdad terug en gingen er wonen op jullie oude adres. Jullie bleven er slechts een weekje en zijn dan gaan wonen in het huis van familie van uw vrouw en vervolgens nog eens verhuisd naar het huis van uw zus. Uw broer die op jullie adres ook woonde, wist u te vertellen dat jongeren, vermoedelijk van Badr, naar u kwamen vragen. U linkt dit met de redenen van uw eerdere vertrek uit het land. Op 16 mei 2011 zijn ze binnengevallen in dat huis op zoek naar u. Jullie verlaten Bagdad op 28 mei 2011 en vliegen naar Turkije. Vandaar reizen jullie verder per vrachtwagen. Jullie verklaren zich vluchteling in België op 31 mei 2011.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op 12 oktober 2011 en op 3 mei 2012 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u in Irak vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève riskeert en wel om de volgende redenen.

De vrees die u inroept heeft betrekking op de job die u na uw studies in Irak zou uitgevoerd hebben en wel van na uw studies in 2000 tot aan de val van het regime in 2003. Na uw studies heeft u wel nog eerst uw legerdienst verricht van maart tot juni 2000. U zou dan gaan werken zijn voor de firma El Bareh. U betoogt dat het een toeleveringsbedrijf voor de militaire industrie was en als dusdanig werkten jullie mee aan de fabricage van wapens voor massamoord, hetgeen verboden was door de VN. U moest uw werk geheim houden en kan dan ook geen enkel bewijs leveren dat u daar werkzaam zou geweest zijn. Begin november 2003 krijgt u een afranseling naar aanleiding van dat werk en u vertrekt in november 2003 naar Libië. Daar gaat u lesgeven aan de hogeschool van Khoms tot uw vertrek uit Libië in 2011. In Libië hadden jullie asiel aangevraagd bij het UNHCR. Dit klopt, maar na opvraging van uw

dossier blijkt dat er cruciale tegenstrijdigheden in uw verklaringen daar opgetekend staan in vergelijking met uw verklaringen hier. Vooreerst **rept u ten overstaan van het UNHCR met geen woord over uw werkzaamheden voor de firma El Bareh**. Aangezien dit de kern van uw asielaanvraag uitmaakt voor het CGVS, is het dan ook volslagen ongeloofwaardig dat, wanneer u zich bij het UNHCR aanbiedt in Libië om er bescherming aan te vragen en u er de kans krijgt uw vrees uit de doeken te doen, dit nalaat te doen. Niet alleen is er deze omissie van dit werk, ook de tijdskadrering ten overstaan van het UNHCR is zo dat u die job in Irak niet eens zou kunnen uitgevoerd hebben: u stelt er uw **legerdienst tot januari 2001** uitgevoerd te hebben, **zes maanden als universiteitslector** gewerkt te hebben voor uw vertrek en uw **vertrek dateert u in december 2002** met aankomst in Libië op 6 december 2002 op een Engelstalig document van het UNHCR en u dateert uw **aankomst in Libië zelfs in december 2001** op een document in het Arabisch. De consequentie van deze verklaring is dat er geen sprake kan geweest zijn van enige afranseling in november 2003 en dus uw vluchtaanleiding op zich niet waar kan zijn. De tegenstrijdigheden houden daarmee nog niet op: u spreekt voor het CGVS enkel van de hogeschool van Khoms. U bent uitvoerig gedocumenteerd maar het is toch al te opvallend dat er een lacune is in die documentatie wat betreft uw vroege verblijf in Libië. Wat uw werkgever in Libië betreft, kan er niet naast gekeken worden dat zij attesteren dat u vanaf 17 december **2005** voor hen aan de slag bent gegaan tot 31 augustus 2009 (document 32). De Libische beroepskaart die u neerlegt (document 36) werd afgegeven in januari **2006**. Uw personeelskaart van de Hogeschool van Khoms (document 15) is van nog een hele tijd later, meer bepaald dateert ze van 2010 en ook arbeidskaartvergunning (document 16) dateert van dat jaar. U attesteert met andere woorden niet uw beroep in Libië voor het jaar 2004. Wanneer men uw verklaringen bij het UNHCR erop naleest, blijkt een mogelijke reden: daar stelt u immers van 2002 tot 2004 gewerkt te hebben voor het Hoger Instituut voor trainers in Zeltitin, Libië. Enig attest van deze werkgever zou evenwel bevestigen dat u dus al voor 2003 in Libië was en dit is niet compatibel met het vluchtrelaas dat u voor het CGVS vertelt en waardoor u effectief deze werkgever voor het CGVS verzwegen heeft.

Bij een herconvocatie op het Commissariaat-generaal werd u de kans geboden deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had u expliciet gezegd dat u op het UNHCR verteld had over de problemen in verband met uw werk bij El Bareh (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, p. 17). U houdt in kader van de herconvocatie op 3 mei 2012 vol dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij het UNHCR helemaal niets verteld heeft over uw werkzaamheden bij El Bareh, beweert u dat u alles in een volgend interview zou vertellen. Nochtans heeft u in een vragenlijst de mogelijkheid gekregen uw vrees uit te leggen, u heeft er een zelf getypte brief nog aan toegevoegd. Noch in die vragenlijst, noch in uw eigen brief maakt u melding van de firma El Bareh en de bedreiging van de directeur, diens banden met de Badr Brigade en de daaropvolgende afranseling. U stelt in uw eigen brief in 2001 naar Libië vertrokken te zijn wegens economische redenen. U heeft het er verder over een vage vrees ten overstaan van onbekenden die naar u kwamen vragen, hetgeen u koppelde aan uw thesis die u geschreven had en voor dewelke u een bezoek had gebracht aan diensten die zich bezig hielden met wetenschappelijke militaire onderzoeken en ontwikkelingsdiensten. U geeft duidelijk aan deze diensten enkel te hebben bezocht om informatie in verband met uw studies te bekomen, niets meer en niets minder. U bespeelt dus wel enigszins hetzelfde register maar de omissie blijft. Daarenboven ontkent u bij de herconvocatie zelf dat onbekenden omwille van die thesis naar u komen vragen zijn. Op de expliciete vraag waarom u het daar niet uitlegde, wijt u dit aan de snelheid waarmee alles daar diende te gebeuren. Dit is niet ernstig te noemen, a fortiori van iemand met een academisch niveau mag verwacht worden dat hij erin slaagt de essentie van zijn vrees op de momenten dat dit ertoe doet weer te geven (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 4-6).

In verband met het jaartal dat u daar opgeeft dat u naar Libië gekomen bent, met name 2001 en 2002, stelt u nu dat u daarover gelogen heeft voor het UNHCR. Uw verweer daarover was dat mensen die langer in Libië verbleven, meer kans maakten op 'resettlement' en daardoor heeft u gelogen over het jaartal dat u in Libië aangekomen was (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 6-7). Bij de vraag of u les gegeven had in Irak, ontkende u eerst en voegde er dan aan toe wel privélessen gegeven te hebben aan studenten, 'doch niet ingeschreven'. U bevestigt wel geen les gegeven te hebben aan een hogeschool of universiteit. Bij confrontatie met uw verklaring afgelegd ten overstaan van het UNHCR dat u zes maanden universiteitslector was voor uw vertrek uit Irak, is uw enige verweer dat het niet correct is. Hierop wordt u gevraagd hoe het komt dat het in uw verklaring staat, waarop u stelt het niet te weten (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 4-5). Dit is onafdoende als uitleg. Ten overstaan van het UNHCR heeft u verklaard uw legerdienst van maart 2000 tot januari 2001 verricht te hebben. Bij confrontatie hiermee, houdt u het op de versie van voor het CGVS, met name van maart tot juni 2000. U weet niet waarom die verklaring daar bij het UNHCR staat. Dit is niet aanvaardbaar, u geeft geen enkele uitleg die deze tegenstrijdigheid opheft of verklaart. U stelt voor uw legerboekje te laten opsturen maar tot op heden heeft u dat niet gedaan (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 5). Het is

overigens opvallend dat u, zoals eerder reeds aangehaald, zo goed gedocumenteerd bent behalve dan over de cruciale jaren: alles wat ruwweg tussen maart 2000 en begin 2005 gebeurd is in uw leven is nagenoeg ongedocumenteerd: niets dat kan bewijzen tot wanneer u precies in Irak verbleven heeft en niets dat kan bewijzen wanneer u in Libië bent toegekomen. U legt geen militair boekje neer en legt tegenstrijdige verklaringen over uw legerdienst af. Zelfs van uw huwelijk heeft u niet de authentieke Iraakse huwelijksakte die in 2003 in Irak zou opgemaakt zijn, maar wel eentje die u in Libië heeft laten opmaken jaren later, na de geboorte van uw zoon, en daartoe zou de Iraakse akte u in Libië afgenomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, pp. 3-4). U legt wel een internationaal rijbewijs neer dat uitgegeven werd in oktober 1997, maar al verviel in oktober 2002 (document 11). U laat een volmacht opstellen voor uw zus in november 2001 (document 26). Het zijn indicaties dat u eigenlijk voor het UNHCR eerder de waarheid vertelde en eind 2001 of begin 2002 vertrokken bent.

Wat betreft het verzwijgen van uw eerste betrekking in Libië, geeft u in kader van de herconvocatie aan dat u in feite ingeschreven was in Khoms en dat u uw contract in Khoms had getekend. Dat u dat contract dan net niet kan voorleggen is wel heel opmerkelijk. U ernaar gevraagd waarom u enkel een attest neerlegt over uw werkervaring in Khoms van na 2005, beweert u dat er een probleem was tussen Zletin en Khoms, dat Khoms zelf enkel wilde attesteren over uw leservaring in Khoms zelf. Op de vraag waarom u niets voorlegt van de periode in Zletin, beweert u bij de herconvocatie dat u een probleem had met de verantwoordelijke van dat instituut en hij dat aan u niet wilde geven. U beweert zelfs een volledig dossier te hebben daarover bij hen. Dient hieromtrent opgemerkt dat er toch van kan worden uitgegaan dat u op zijn minst een contract moet kunnen voorleggen, wat niet het geval is, noch enige badge of werkvergunning (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2-4).

U beweert naar Irak teruggekeerd te zijn maar qua documentatie komt u niet veel verder dan een rantsoenkaart van 2011. In acht genomen dat er zoveel documenten frauduleus kunnen bekomen worden, zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, is een rantsoenkaart dan ook wat mager als enige bewijs. U zou ze zelf gaan aanvragen zijn. U legt ook nog een oude kaart neer waar u ook op staat. Daarop staat u nog ingeschreven bij uw moeder, u legt uit dat er een sterretje bij uw naam staat zodat ze uw deel van het rantsoen niet zouden krijgen en dit omdat u in Libië was. Het is dan ook bevreemdend te moeten constateren dat op uw nieuwe kaart ook een sterretje aan uw naam prijkt en niet bij uw vrouw en kinderen, daar waar de datum 13 mei 2011 is en jullie er tot 28 mei 2011 gebleven zouden zijn. Volgens uw verklaring heeft uw broer ze trouwens in ontvangst genomen. U heeft overigens zelf ook een nieuwe identiteitskaart laten aanmaken zonder daarvoor bij de aanvraag in Irak aanwezig te zijn: u had er een volmacht voor gegeven aan uw broer (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, pp. 8-10). U legt niets voor van uw terugkeer van Libië naar Irak en u kan geen enkel reisbescheiden voorleggen. U legt nog wel een toelating voor van het Ministerie van Onderwijs om te solliciteren (document 28), doch u heeft de sollicitatie bij de universiteit via internet gedaan (document 29). Deze toelating kan u dus eveneens via elektronische weg bekomen hebben of via familieleden laten afhalen, het is in alle geval onvoldoende om uw aanwezigheid in Irak in 2011 mee te bewijzen.

U legt ook geen bewijzen voor ter staving van uw reis naar België: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht naar Turkije op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer, die van uw vrouw, de oude Iraakse identiteitskaarten van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van uw zonen, Libische geboorteakten van uw zonen, een Iraakse geboorteakte van uw zoon Y.(...), uw nationaliteitsbewijs, deze van uw vrouw en een uittreksel van de burgerlijke stand van 2001. Deze documenten vermogen de beslissing niet om te buigen aangezien ze slaan op uw identiteitsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Verder legt u vier verblijfsvergunningen neer voor Libië gedateerd op 2010. U legt een Iraaks rijbewijs neer geldig tot 2002, een internationaal rijbewijs geldig tot oktober 2002 en een Libisch rijbewijs geldig vanaf 2007. Deze documenten zijn reeds in bovenstaande paragrafen aan bod gekomen. U legt een UNHCR Asylum Seeker Certificate neer van uzelf en uw vrouw. Verder een personeelskaart van de Hogeschool van Khoms van 2010, een arbeidskaartvergunning voor Libië van 2010, de reeds eerder geciteerde rantsoenkaarten, de reeds vermelde huwelijksakte, uw woonstkaart Irak, bekomen door uw broer (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, p. 10), een Certificate of Graduation en puntenlijst, uw M. Sc. Degree van Mechanical Engineering en puntenlijsten, een boekje van de Iraqi Engineers Union, een Internationale test op Engels, een volmacht aan uw zus van 2001, een volmacht aan uw broer in 2008, een toelating om te solliciteren van het Ministerie van Onderwijs, een sollicitatie via internet bij de universiteit van Mustanseriya, een uittreksel uit het strafregister van

Libië, een aanvraag van een gelijkwaardigheidsverklaring van uw diploma in Libië, een verklaring van uw ervaring aan de Hogeschool van Khoms van 2005-2009, uw thesis van 1999, diploma van mevrouw en uw beroepskaart van lesgever in Khoms van januari 2006.

Gelet op het feit dat u er niet in slaagt de essentiële tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het UNHCR en deze voor het CGVS afdoende uit te leggen of op te heffen, gelet op het feit dat de omissies dermate de kern van uw vluchtmotieven raken, dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering werkzaam geweest te zijn voor de firma El Bareh, dat u de beginjaren van uw verblijf in Libië niet weet te documenteren wat betreft aankomst en werk, dat u geen waarachtige verklaringen aflegt over uw militaire dienstplicht, dat u uw terugkeer naar Irak ook niet eens zonder gereede twijfel laat, dat er aangezien er al geen geloof gehecht kan worden aan uw eerste vluchtmotieven om het land te verlaten, u dan ook niet gevolgd kan worden in uw bewering bedreigd geweest te zijn in 2011 in Bagdad omwille van deze zelfde motieven, dient er dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S. F.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine, shia van geloof en geboren te zijn op 29 juni 1978 in Bagdad. In 2000 behaalt u uw licentiaatsdiploma biologie aan de universiteit van Bagdad. U huwt op religieuze wijze op 1 september 2003 met S.(...) K.(...) (O.V.6.822.478). Uw echtgenoot werd bedreigd met de dood omdat hij op de hoogte was van de diefstal van productielijnen in de firma waar hij werkzaam voor was. Hierdoor verlieten jullie Irak in november 2003. U werkte gedurende twee jaren in een medisch labo in Libië en hield daarmee op na de geboorte van uw jongste zoon. Uw echtgenoot gaf les in Khoms. Toen de problemen in Libië begonnen, keerden jullie terug naar Bagdad. Uw man wordt er echter nog steeds gezocht door mensen van Badr waardoor jullie Irak opnieuw verlieten. Op 28 mei 2011 vlogen jullie naar Turkije en reisden verder per vrachtwagen. Jullie verklaren zich vluchteling in België op 31 mei 2011.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op 12 oktober 2011 en op 3 mei 2012 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u in Irak vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève riskeert en wel om de volgende redenen.

Uit uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Ook u houdt vast aan de versie die uw echtgenoot voor het Commissariaat-generaal heeft verteld en beweert dat hij bij het UNHCR gelogen heeft om meer kans te maken op de UNHCR voordelen voor mensen die er langer zijn (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, p. 2). Een persoon die de bescherming inroept van een instantie zoals deze van de VN, heeft de verplichting trouw met de bevoegde diensten samen te werken. Het afleggen van leugenachtige verklaringen omdat men denkt hier een voordeel uit te kunnen putten is niet aanvaardbaar. Bovendien wordt er door het gebrek aan documenten die jullie vertrek uit Irak en de vroege jaren in Libië zouden kunnen bewijzen, eerder geloof gehecht aan de verklaringen afgelegd voor het UNHCR. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

De vrees die u inroept heeft betrekking op de job die u na uw studies in Irak zou uitgevoerd hebben en wel van na uw studies in 2000 tot aan de val van het regime in 2003. Na uw studies heeft u wel nog eerst uw legerdienst verricht van maart tot juni 2000. U zou dan gaan werken zijn voor de firma El Bareh. U betoogt dat het een toeleveringsbedrijf voor de militaire industrie was en als dusdanig werkten jullie mee aan de fabricage van wapens voor massamoord, hetgeen verboden was door de VN. U moest uw werk geheim houden en kan dan ook geen enkel bewijs leveren dat u daar werkzaam zou geweest zijn. Begin november 2003 krijgt u een afranseling naar aanleiding van dat werk en u vertrekt in november 2003 naar Libië. Daar gaat u lesgeven aan de hogeschool van Khoms tot uw vertrek uit Libië in 2011. In Libië hadden jullie asiel aangevraagd bij het UNHCR. Dit klopt, maar na opvraging van uw dossier blijkt dat er cruciale tegenstrijdigheden in uw verklaringen daar opgetekend staan in vergelijking met uw verklaringen hier. Vooreerst **rept u ten overstaan van het UNHCR met geen woord over uw werkzaamheden voor de firma El Bareh**. Aangezien dit de kern van uw asielaanvraag uitmaakt voor het CGVS, is het dan ook volslagen ongeloofwaardig dat, wanneer u zich bij het UNHCR aanbiedt in Libië om er bescherming aan te vragen en u er de kans krijgt uw vrees uit de doeken te doen, dit nalaat te doen. Niet alleen is er deze omissie van dit werk, ook de tijdskadrering ten overstaan van het UNHCR is zo dat u die job in Irak niet eens zou kunnen uitgevoerd hebben: u stelt er uw **legerdienst tot januari 2001** uitgevoerd te hebben, **zes maanden als universiteitslector** gewerkt te hebben voor uw vertrek en uw **vertrek dateert u in december 2002** met aankomst in Libië op 6 december 2002 op een

Engelstalig document van het UNHCR en u dateert uw **aankomst in Libië zelfs in december 2001** op een document in het Arabisch. De consequentie van deze verklaring is dat er geen sprake kan geweest zijn van enige afranseling in november 2003 en dus uw vluchtaanleiding op zich niet waar kan zijn. De tegenstrijdigheden houden daarmee nog niet op: u spreekt voor het CGVS enkel van de hogeschool van Khoms. U bent uitvoerig gedocumenteerd maar het is toch al te opvallend dat er een lacune is in die documentatie wat betreft uw vroege verblijf in Libië. Wat uw werkgever in Libië betreft, kan er niet naast gekeken worden dat zij attesteren dat u vanaf 17 december **2005** voor hen aan de slag bent gegaan tot 31 augustus 2009 (document 32). De Libische beroepskaart die u neerlegt (document 36) werd afgegeven in januari **2006**. Uw personeelskaart van de Hogeschool van Khoms (document 15) is van nog een hele tijd later, meer bepaald dateert ze van 2010 en ook arbeidskaartvergunning (document 16) dateert van dat jaar. U attesteert met andere woorden niet uw beroep in Libië voor het jaar 2004. Wanneer men uw verklaringen bij het UNHCR erop naleest, blijkt een mogelijke reden: daar stelt u immers van 2002 tot 2004 gewerkt te hebben voor het Hoger Instituut voor trainers in Zeltitin, Libië. Enig attest van deze werkgever zou evenwel bevestigen dat u dus al voor 2003 in Libië was en dit is niet compatibel met het vluchtrelaas dat u voor het CGVS vertelt en waardoor u effectief deze werkgever voor het CGVS verzwegen heeft.

Bij een herconvocatie op het Commissariaat-generaal werd u de kans geboden deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had u expliciet gezegd dat u op het UNHCR verteld had over de problemen in verband met uw werk bij El Bareh (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, p. 17). U houdt in kader van de herconvocatie op 3 mei 2012 vol dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij het UNHCR helemaal niets verteld heeft over uw werkzaamheden bij El Bareh, beweert u dat u alles in een volgend interview zou vertellen. Nochtans heeft u in een vragenlijst de mogelijkheid gekregen uw vrees uit te leggen, u heeft er een zelf getypte brief nog aan toegevoegd. Noch in die vragenlijst, noch in uw eigen brief maakt u melding van de firma El Bareh en de bedreiging van de directeur, diens banden met de Badr Brigade en de daaropvolgende afranseling. U stelt in uw eigen brief in 2001 naar Libië vertrokken te zijn wegens economische redenen. U heeft het er verder over een vage vrees ten overstaan van onbekenden die naar u kwamen vragen, hetgeen u koppelde aan uw thesis die u geschreven had en voor dewelke u een bezoek had gebracht aan diensten die zich bezig hielden met wetenschappelijke militaire onderzoeken en ontwikkelingsdiensten. U geeft duidelijk aan deze diensten enkel te hebben bezocht om informatie in verband met uw studies te bekomen, niets meer en niets minder. U bespeelt dus wel enigszins hetzelfde register maar de omissie blijft. Daarenboven ontkent u bij de herconvocatie zelf dat onbekenden omwille van die thesis naar u komen vragen zijn. Op de expliciete vraag waarom u het daar niet uitlegde, wijt u dit aan de snelheid waarmee alles daar diende te gebeuren. Dit is niet ernstig te noemen, a fortiori van iemand met een academisch niveau mag verwacht worden dat hij erin slaagt de essentie van zijn vrees op de momenten dat dit ertoe doet weer te geven (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 4-6).

In verband met het jaartal dat u daar opgeeft dat u naar Libië gekomen bent, met name 2001 en 2002, stelt u nu dat u daarover gelogen heeft voor het UNHCR. Uw verweer daarover was dat mensen die langer in Libië verbleven, meer kans maakten op 'resettlement' en daardoor heeft u gelogen over het jaartal dat u in Libië aangekomen was (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 6-7). Bij de vraag of u les gegeven had in Irak, ontkende u eerst en voegde er dan aan toe wel privélessen gegeven te hebben aan studenten, 'doch niet ingeschreven'. U bevestigt wel geen les gegeven te hebben aan een hogeschool of universiteit. Bij confrontatie met uw verklaring afgelegd ten overstaan van het UNHCR dat u zes maanden universiteitslector was voor uw vertrek uit Irak, is uw enige verweer dat het niet correct is. Hierop wordt u gevraagd hoe het komt dat het in uw verklaring staat, waarop u stelt het niet te weten (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 4-5). Dit is onafdoende als uitleg. Ten overstaan van het UNHCR heeft u verklaard uw legerdienst van maart 2000 tot januari 2001 verricht te hebben. Bij confrontatie hiermee, houdt u het op de versie van voor het CGVS, met name van maart tot juni 2000. U weet niet waarom die verklaring daar bij het UNHCR staat. Dit is niet aanvaardbaar, u geeft geen enkele uitleg die deze tegenstrijdigheid opheft of verklaart. U stelt voor uw legerboekje te laten opsturen maar tot op heden heeft u dat niet gedaan (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 5). Het is overigens opvallend dat u, zoals eerder reeds aangehaald, zo goed gedocumenteerd bent behalve dan over de cruciale jaren: alles wat ruwweg tussen maart 2000 en begin 2005 gebeurd is in uw leven is nagenoeg ongedocumenteerd: niets dat kan bewijzen tot wanneer u precies in Irak verbleven heeft en niets dat kan bewijzen wanneer u in Libië bent toegekomen. U legt geen militair boekje neer en legt tegenstrijdige verklaringen over uw legerdienst af. Zelfs van uw huwelijk heeft u niet de authentieke Iraakse huwelijksakte die in 2003 in Irak zou opgemaakt zijn, maar wel eentje die u in Libië heeft laten opmaken jaren later, na de geboorte van uw zoon, en daartoe zou de Iraakse akte u in Libië afgenomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, pp. 3-4). U legt wel een internationaal rijbewijs neer dat uitgegeven werd in oktober 1997, maar al verviel in oktober 2002 (document 11). U laat een

volmacht opstellen voor uw zus in november 2001 (document 26). Het zijn indicaties dat u eigenlijk voor het UNHCR eerder de waarheid vertelde en eind 2001 of begin 2002 vertrokken bent.

Wat betreft het verzwijgen van uw eerste betrekking in Libië, geeft u in kader van de herconvocatie aan dat u in feite ingeschreven was in Khoms en dat u uw contract in Khoms had getekend. Dat u dat contract dan net niet kan voorleggen is wel heel opmerkelijk. U ernaar gevraagd waarom u enkel een attest neerlegt over uw werkervaring in Khoms van na 2005, beweert u dat er een probleem was tussen Zletin en Khoms, dat Khoms zelf enkel wilde attesteren over uw leservaring in Khoms zelf. Op de vraag waarom u niets voorlegt van de periode in Zletin, beweert u bij de herconvocatie dat u een probleem had met de verantwoordelijke van dat instituut en hij dat aan u niet wilde geven. U beweert zelfs een volledig dossier te hebben daarover bij hen. Dient hieromtrent opgemerkt dat er toch van kan worden uitgegaan dat u op zijn minst een contract moet kunnen voorleggen, wat niet het geval is, noch enige badge of werkvergunning (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2-4).

U beweert naar Irak teruggekeerd te zijn maar qua documentatie komt u niet veel verder dan een rantsoenkaart van 2011. In acht genomen dat er zoveel documenten frauduleus kunnen bekomen worden, zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, is een rantsoenkaart dan ook wat mager als enige bewijs. U zou ze zelf gaan aanvragen zijn. U legt ook nog een oude kaart neer waar u ook op staat. Daarop staat u nog ingeschreven bij uw moeder, u legt uit dat er een sterretje bij uw naam staat zodat ze uw deel van het rantsoen niet zouden krijgen en dit omdat u in Libië was. Het is dan ook bevreemdend te moeten constateren dat op uw nieuwe kaart ook een sterretje aan uw naam prijkt en niet bij uw vrouw en kinderen, daar waar de datum 13 mei 2011 is en jullie er tot 28 mei 2011 gebleven zouden zijn. Volgens uw verklaring heeft uw broer ze trouwens in ontvangst genomen. U heeft overigens zelf ook een nieuwe identiteitskaart laten aanmaken zonder daarvoor bij de aanvraag in Irak aanwezig te zijn: u had er een volmacht voor gegeven aan uw broer (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, pp. 8-10). U legt niets voor van uw terugkeer van Libië naar Irak en u kan geen enkel reisbescheiden voorleggen. U legt nog wel een toelating voor van het Ministerie van Onderwijs om te solliciteren (document 28), doch u heeft de sollicitatie bij de universiteit via internet gedaan (document 29). Deze toelating kan u dus eveneens via elektronische weg bekomen hebben of via familieleden laten afhalen, het is in alle geval onvoldoende om uw aanwezigheid in Irak in 2011 mee te bewijzen.

U legt ook geen bewijzen voor ter staving van uw reis naar België: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht naar Turkije op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer, die van uw vrouw, de oude Iraakse identiteitskaarten van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van uw zonen, Libische geboorteakten van uw zonen, een Iraakse geboorteakte van uw zoon Y.(...), uw nationaliteitsbewijs, deze van uw vrouw en een uittreksel van de burgerlijke stand van 2001. Deze documenten vermogen de beslissing niet om te buigen aangezien ze slaan op uw identiteitsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Verder legt u vier verblijfsvergunningen neer voor Libië gedateerd op 2010. U legt een Iraaks rijbewijs neer geldig tot 2002, een internationaal rijbewijs geldig tot oktober 2002 en een Libisch rijbewijs geldig vanaf 2007. Deze documenten zijn reeds in bovenstaande paragrafen aan bod gekomen. U legt een UNHCR Asylum Seeker Certificate neer van uzelf en uw vrouw. Verder een personeelskaart van de Hogeschool van Khoms van 2010, een arbeidskaartvergunning voor Libië van 2010, de reeds eerder geciteerde rantsoenkaarten, de reeds vermelde huwelijksakte, uw woonstkaart Irak, bekomen door uw broer (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, p. 10), een Certificate of Graduation en puntenlijst, uw M. Sc. Degree van Mechanical Engineering en puntenlijsten, een boekje van de Iraqi Engineers Union, een Internationale test op Engels, een volmacht aan uw zus van 2001, een volmacht aan uw broer in 2008, een toelating om te solliciteren van het Ministerie van Onderwijs, een sollicitatie via internet bij de universiteit van Mustanseriya, een uittreksel uit het strafregister van Libië, een aanvraag van een gelijkwaardigheidsverklaring van uw diploma in Libië, een verklaring van uw ervaring aan de Hogeschool van Khoms van 2005-2009, uw thesis van 1999, diploma van mevrouw en uw beroepskaart van lesgever in Khoms van januari 2006.

Gelet op het feit dat u er niet in slaagt de essentiële tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het UNHCR en deze voor het CGVS afdoende uit te leggen of op te heffen, gelet op het feit dat de omissies dermate de kern van uw vluchtmotieven raken, dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering werkzaam geweest te zijn voor de firma El Bareh, dat u de beginjaren van uw verblijf in Libië niet weet te documenteren wat betreft aankomst en werk, dat u geen waarachtige verklaringen aflegt over uw militaire dienstplicht, dat u uw terugkeer naar Irak ook niet eens zonder gerede twijfel laat, dat

er aangezien er al geen geloof gehecht kan worden aan uw eerste vluchtmotieven om het land te verlaten, u dan ook niet gevolgd kan worden in uw bewering bedreigd geweest te zijn in 2011 in Bagdad omwille van deze zelfde motieven, dient er dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwisten verzoekers dat hun asielaanvraag ongelooftwaardig zou zijn. Zij verklaren de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn verklaringen in het dossier dat werd overgemaakt door UNHCR Libië (i) door het gegeven dat de asielpprocedure in Libië een erg woelig verloop kende door de enorme toevloed van vluchtelingen uit Afrika, alsmede door het feit dat de kantoren van UNHCR verschillende keren hebben moeten sluiten en werden heropend, (ii) door het gegeven dat de Iraakse vluchtelingen niet uitgebreid werden verhoord maar dat er een positieve beslissing werd genomen op basis van het feit dat de situatie in Irak zeer gevaarlijk was, (iii) door het feit dat zij een andere behandeling kregen dan de nieuw aangekomen vluchtelingen die een asielaanvraag indienden en die financiële en materiële hulp vroegen aan UNHCR en (iv) door het feit dat verzoeker zijn problemen niet uitgebreid heeft verteld op UNHCR daar dit niet nodig was gezien men zeker was van hun nationaliteit en herkomst, wat voldoende was voor een positieve beslissing. Verzoekers wijzen erop dat hun verklaringen hieromtrent volledig overeenstemmen met de informatie die UNHCR Libië zelf heeft gegeven. Voorts bevestigt verzoeker dat hij inderdaad in het kader van zijn asielaanvraag in Libië verkeerde verklaringen heeft afgelegd betreffende de data waarop hij in Libië is aangekomen. Hij stelt deze verkeerde verklaringen te hebben afgelegd omdat de Libische wetgeving voorzag dat personen die 10 jaar in Libië verbleven een naturalisatieaanvraag konden doen en dat de kansen op resettlement groter waren. Ter staving van dit betoog wordt verwezen naar Libische nationaliteitswetgeving, welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, vergezeld van een vertaling in het Engels. Aangaande hun terugkeer naar Irak, voeren verzoekers aan dat het de rol is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om vragen te stellen over hun verblijf in Irak indien er twijfels zouden rijzen over hun effectieve terugkeer aldaar, zeker indien hieromtrent bewijsstukken worden voorgelegd die minstens als begin van bewijs moeten gelden en zeker indien het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten niet groot wordt geacht en dat derhalve de verklaringen hieromtrent van grotere waarde zijn. Zij wijzen erop dat door het Commissariaat-generaal echter in geen van de beide interviews is ingegaan op hun verblijf in Irak vanaf 2011 teneinde te kunnen oordelen of er twijfels zouden zijn omtrent hun effectieve terugkeer. Voorts menen verzoekers een tegenstrijdigheid te ontwaren in de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de rantsoenkaart en wijzen zij erop dat verzoeker tevens documenten heeft neergelegd aangaande sollicitaties in Irak.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de Libische nationaliteitswetgeving in het Arabisch gevoegd, vergezeld van een Engelse vertaling.

Bij aangetekend schrijven van 18 oktober 2012 wordt aan de Raad een fotokopie van verzoekers militair boekje overgemaakt met vertaling in het Frans. Ter terechtzitting wordt het origineel hiervan neergelegd.

2.3. Wat de schending van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet betreft wijst de Raad erop dat voornoemde wet geen artikel 48/1 bevat. Artikel 48/2 is een artikel met algemene strekking en voorts wordt niet uiteengezet op welke wijze artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. De Raad benadrukt te dezen dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Deze onderdelen van het middel worden niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) na opvraging van verzoekers dossier bij UNHCR Libië blijkt dat er cruciale tegenstrijdigheden in zijn verklaringen daar opgetekend staan in vergelijking met zijn verklaringen hier en hij er bij een herconvocatie niet in geslaagd is om deze essentiële tegenstrijdigheden in zijn verklaringen voor het UNHCR en het CGVS afdoende uit te leggen of op te heffen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) het opvallend is dat alles wat tussen maart 2000 en begin 2005 gebeurd is in hun leven nagenoeg ongedocumenteerd is en zij niets voorleggen dat kan bewijzen tot wanneer zij precies in Irak verbleven hebben, noch wanneer zij in Libië zijn toegekomen en het feit dat verzoeker geen militair boekje neerlegt en tegenstrijdige verklaringen over zijn legerdienst aflegt, dat verzoekers zelfs van hun huwelijk niet de authentieke Iraakse huwelijksakte hebben die in 2003 in Irak zou zijn opgemaakt maar wel eentje die zij jaren later na de geboorte van hun zoon in Libië hebben laten opmaken, dat verzoeker

een internationaal rijbewijs neerlegt dat werd uitgegeven in oktober 1997 en verviel in oktober 2002 en dat hij in november 2001 een volmacht liet opstellen voor zijn zus, indicaties zijn dat hij eigenlijk voor het UNHCR eerder de waarheid vertelde en eind 2001 of begin 2002 uit Irak vertrokken is, (iii) zij beweren naar Irak te zijn teruggekeerd maar zij qua documentatie niet veel verder komen dan een rantsoenkaart van 2011, zij niets voorleggen van hun terugkeer van Libië naar Irak en zijn geen reisbescheiden kunnen voorleggen, verzoeker nog wel een toelating voorlegt van het Ministerie van Onderwijs om te solliciteren doch dit onvoldoende is om zijn aanwezigheid in Irak in 2011 mee te bewijzen daar hij deze toelating via elektronische weg kan hebben bekomen of via familieleden kan hebben laten afhalen, en zij evenmin bewijzen voorleggen ter staving van hun reis naar België, (iv) de ter staving van hun asielrelaas neergelegde documenten niet vermogen de beslissingen om te buigen, zoals wordt toegelicht, (v) aangezien om hoger genoemde redenen geen geloof kan worden gehecht aan hun eerste vluchtmotieven om het land te verlaten, verzoeker ook niet kan worden gevolgd in zijn bewering bedreigd te zijn geweest in 2011 in Bagdad omwille van dezelfde motieven en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekers bovendien zelf geen elementen aanvoeren die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Op basis van de gegevens in het administratief dossier, meer bepaald de asielaanvraag van verzoekers bij UNHCR in Libië en het e-mailbericht van 7 februari 2012 van UNHCR Brussel, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers door UNHCR in Libië als vluchteling werden erkend. Daarnaast kan worden aangenomen dat verzoeker niet grondig werd ondervraagd over de redenen waarom hij Irak had verlaten vermits uit voormeld e-mailbericht blijkt dat verzoeken van asielzoekers uit Centraal- en Zuid-Irak meestal werden toegekend op grond van het willekeurig geweld, zonder over te gaan tot een volledige bepaling van de vluchtelingenstatus wanneer werd vastgesteld dat een asielzoeker afkomstig was uit Centraal- en Zuid-Irak en er geen redenen waren om de betrokkene uit te sluiten. Daaruit dient te worden afgeleid dat verzoekers asielmotieven, of met andere woorden de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst Irak, slechts summier werden onderzocht.

Niettegenstaande het voorgaande kan rekening worden gehouden met verzoekers verklaringen bij UNHCR waar het onder andere zijn aankomst in Libië betreft. Uit de verklaring van 23 februari 2010 blijkt dat verzoeker zijn legerdienst zou vervuld hebben van maart 2000 tot januari 2001 en dat hij gedurende zes maanden zou hebben gewerkt als universiteitslector voor zijn vertrek uit Irak, dat hij tot vier keer toe dateert in (december) 2002. In de Engels-Arabische "Application-form" (aanvraag), gedagtekend 23 februari 2010, wordt in het vakje aankomst twee keer december 2001 vermeld en bij vertrek uit het land van herkomst november 2001. In een zelf geschreven getypte brief situeert hij zijn vertrek naar Libië in 2001 wegens economische redenen en vermeldt hij dat er na de val van het regime

onbekenden zijn familie hadden opgebeld, langs kwamen en naar hem vroegen en dat dit verband zou hebben gehouden met zijn studies. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, is de consequentie van deze verklaringen dat er geen sprake kan zijn geweest van enige afranseling in november 2003, na de val van het regime. Derhalve maken verzoekers hun vluchtaanleiding niet aannemelijk. Overigens blijkt uit de eerste verklaring tevens dat verzoekers in Libië gehuwd zijn in 2003.

Dat verzoeker bij UNHCR niet grondig werd ondervraagd over zijn concrete vluchtmotieven, doet overigens niets af aan het feit dat hij in de vragenlijst de mogelijkheid heeft gekregen en nam om zijn vrees uiteen te zetten en dat hij hieraan nog een zelf getypte brief toevoegde met zijn relaas. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker, die hiertoe dus wel degelijk de kans kreeg en nam, zou hebben nagelaten om zijn werkelijke vrees uit de doeken te doen en zijn werkzaamheden voor de firma El Bareh – die de kern van zijn asielaanvraag uitmaken – te vermelden. Verzoekers gaan er met hun betoog overigens volledig aan voorbij dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde bij UNHCR wél over zijn problemen in verband met zijn werk voor El Bareh te hebben gesproken (administratief dossier, stuk 9a, p. 17), wat echter geenszins blijkt uit het dossier van UNHCR. Wel vermeldde verzoeker ten aanzien van UNHCR een vage vrees ten overstaan van onbekenden die naar hem kwamen vragen, wat hij koppelde aan zijn thesis waarvoor hij een bezoek had gebracht aan diensten die zich bezighielden met wetenschappelijke militaire onderzoeken en ontwikkelingsdiensten, vrees welke hij echter voor het Commissariaat-generaal ontkende (administratief dossier, stuk 5a, p. 6).

Aangezien verzoeker ten aanzien van UNHCR geen enkele melding heeft gemaakt van zijn werkzaamheden voor El Bareh, hij er integendeel totaal andere verklaringen aflegde over zijn professionele activiteiten in Irak voor zijn vertrek alsook over de oorzaak van zijn problemen en hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn beweerde tewerkstelling bij El Bareh tot 2003 dan wel op de universiteit in 2001, kan aan zijn vluchtmotieven en de beweerde vervolgingsfeiten van 2003 geen geloof worden gehecht.

2.5.2. Het argument in het verzoekschrift dat verzoekers verklaringen over het verloop van de procedure in Libië volledig overeenstemmen met de informatie die UNHCR hierover zelf heeft gegeven, is niet dienstig. Immers, het feit dat UNHCR in Libië wegens beperkte middelen meestal besliste op grond van willekeurig geweld zonder over te gaan tot een volledige bepaling van de vluchtelingenstatus, kan geen verklaring bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

In de mate verzoekers er thans “overigens” wensen op te wijzen dat verzoeker inderdaad in het kader van zijn asielaanvraag in Libië heeft gelogen met betrekking tot de data waarop hij in Libië aankwam en zij als verklaring stellen dat de Libische wetgeving voorzag dat personen die 10 jaar in Libië verbleven een naturalisatieaanvraag konden doen en dat de kansen op resettlement groter waren, kunnen zij de Raad niet overtuigen. Immers, uit de verklaring van UNHCR “Reasons to approach UNHCR” (vertaling: redenen waarom UNHCR wordt benaderd) leest de Raad dat verzoeker vermeldde dat hij een resettlement wenste in een derde land, zodat zijn verklaring over een mogelijke naturalisatie in Libië geen steek houdt. Daarenboven bewijst verzoeker met zijn loutere verklaring bij UNHCR niet wanneer hij in Libië zou zijn aangekomen of dat hij minstens 10 jaar in Libië verblijft zoals “section 9” van de relevante wetgeving, waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, onder andere vereist. Het louter neerleggen van de Libische nationaliteitswetgeving wijzigt niets aan het voorgaande en doet evenmin afbreuk aan de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat er verschillende indicaties zijn dat verzoeker voor UNHCR eerder de waarheid vertelde en eind 2001 of 2002, in ieder geval voor de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003, vertrokken is uit Irak: *“In verband met het jaartal dat u daar opgeeft dat u naar Libië gekomen bent, met name 2001 en 2002, stelt u nu dat u daarover gelogen heeft voor het UNHCR. Uw verweer daarover was dat mensen die langer in Libië verbleven, meer kans maakten op ‘resettlement’ en daardoor heeft u gelogen over het jaartal dat u in Libië aangekomen was (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 6-7). Bij de vraag of u les gegeven had in Irak, ontkende u eerst en voegde er dan aan toe wel privélessen gegeven te hebben aan studenten, ‘doch niet ingeschreven’. U bevestigt wel geen les gegeven te hebben aan een hogeschool of universiteit. Bij confrontatie met uw verklaring afgelegd ten overstaan van het UNHCR dat u zes maanden universiteitslector was voor uw vertrek uit Irak, is uw enige verweer dat het niet correct is. Hierop wordt u gevraagd hoe het komt dat het in uw verklaring staat, waarop u stelt het niet te weten (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 4-5). Dit is onafdoende als uitleg. Ten overstaan van het UNHCR heeft u verklaard uw legerdienst van maart 2000 tot januari 2001 verricht te hebben. Bij*

confrontatie hiermee, houdt u het op de versie van voor het CGVS, met name van maart tot juni 2000. U weet niet waarom die verklaring daar bij het UNHCR staat. Dit is niet aanvaardbaar, u geeft geen enkele uitleg die deze tegenstrijdigheid opheft of verklaart. U stelt voor uw legerboekje te laten opsturen maar tot op heden heeft u dat niet gedaan (Gehoorverslag CGVS, 3 mei 2012, pp. 2, 5). Het is overigens opvallend dat u, zoals eerder reeds aangehaald, zo goed gedocumenteerd bent behalve dan over de cruciale jaren: alles wat ruwweg tussen maart 2000 en begin 2005 gebeurd is in uw leven is nagenoeg ongedocumenteerd: niets dat kan bewijzen tot wanneer u precies in Irak verbleven heeft en niets dat kan bewijzen wanneer u in Libië bent toegekomen. U legt geen militair boekje neer en legt tegenstrijdige verklaringen over uw legerdienst af. Zelfs van uw huwelijk heeft u niet de authentieke Iraakse huwelijksakte die in 2003 in Irak zou opgemaakt zijn, maar wel eentje die u in Libië heeft laten opmaken jaren later, na de geboorte van uw zoon, en daartoe zou de Iraakse akte u in Libië afgenomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 oktober 2011, pp. 3-4). U legt wel een internationaal rijbewijs neer dat uitgegeven werd in oktober 1997, maar al verviel in oktober 2002 (document 11). U laat een volmacht opstellen voor uw zus in november 2001 (document 26). Het zijn indicaties dat u eigenlijk voor het UNHCR eerder de waarheid vertelde en eind 2001 of begin 2002 vertrokken bent.”

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de duur van zijn legerdienst, toont het door hem thans bijgebrachte militair boekje enkel aan dat hij zijn legerdienst heeft vervuld in het jaar 2000/2001, niets meer en niets minder. Dit wijzigt bijgevolg niets aan de vaststellingen dat (i) hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en UNHCR totaal verschillende verklaringen aflegde over zijn professionele activiteiten in Irak voor zijn vertrek alsook over de oorzaak van zijn problemen, (ii) hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn beweerde tewerkstelling in Irak na zijn legerdienst, noch van zijn tewerkstelling in Libië voor 2004 en (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarop hij naar Libië is vertrokken. Hetzelfde geldt voor het betoog in het verzoekschrift met betrekking tot hun Libische huwelijksakte en de reden waarom zij geen Iraakse huwelijksakte kunnen voorleggen, betoog welk in wezen neerkomt op het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen in dit verband. Ook wat betreft het ontbreken van documenten aangaande verzoekers tewerkstelling in Zletin, komen zij niet verder dat het louter herhalen van hun eerdere verklaringen, waarmee zij opnieuw niet vermogen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en geen plausibele verklaring bieden voor het gegeven dat zij zeer goed gedocumenteerd zijn behalve over alles wat ruwweg tussen maart 2000 en begin 2005 in hun leven is gebeurd en zij niets voorleggen dat kan bewijzen tot wanneer zij precies in Irak hebben verbleven en wanneer zij in Libië zijn toegekomen.

2.6. Waar verzoekers nog de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de rantsoenkaart van 2011 betwisten en zij hierin zelfs een tegenstrijdigheid ontwaren, gaan zij volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat verzoeker ook nog een oude rantsoenkaart neerlegt waarop hij staat ingeschreven bij zijn moeder en dat blijkens zijn verklaringen er een sterretje naast zijn naam staat zodat zijn moeder zijn deel van het rantsoen niet zou krijgen daar hij in Libië was, waardoor het erg bevreemdend is dat ook op de nieuwe kaart een sterretje naast zijn naam prijkt.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten aangaande sollicitaties in Irak kunnen niet worden aanvaard als doorslaggevend bewijs van verzoekers hun terugkeer naar Irak in 2011. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing legt verzoeker inderdaad een toelating voor van het Ministerie van Onderwijs om te solliciteren, doch heeft hij de sollicitatie bij de universiteit via internet gedaan zodat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat verzoeker deze toelating eveneens via elektronische weg kan hebben bekomen of via familieleden kan hebben laten afhalen. Blijkens verzoekers verklaringen werd immers ook zijn rantsoenkaart door zijn broer in ontvangst genomen omdat hijzelf toen niet in Irak was en heeft hij tevens via een volmacht aan zijn broer een nieuwe identiteitskaart laten aanmaken zonder daarvoor bij de aanvraag in Irak aanwezig te zijn (administratief dossier, stuk 9a, p. 8-10).

De Raad wijst er te dezen nog op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn maar dat wanneer er redelijkerwijs van de asielzoeker kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, deze bewijzen ook moeten worden bijgebracht of tenminste wordt aangetoond dat alles in het werk werd gesteld om deze bewijzen te bemachtigen. In casu stellen verzoekers naar Irak te zijn teruggekeerd en daar opnieuw problemen te hebben gekend zodat het niet onredelijk is te verwachten dat zij overtuigende bewijzen van hun terugkeer zouden kunnen voorleggen, quod non. Hoe dan ook blijkt uit het geheel van wat voorafgaat dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde oorspronkelijke vluchtmotieven waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de

bewering dat zij in 2011 in Bagdad opnieuw bedreigd zouden zijn geweest omwille van deze zelfde motieven.

De overige door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten – met name hun identiteitskaarten, hun oude Iraakse identiteitskaarten, de identiteitskaarten van hun zonen, Libische geboorteakten van hun zonen, een Iraakse geboorteakte van hun zoon Y.(...), hun nationaliteitsbewijs en een uittreksel van de burgerlijke stand van 2001, vier verblijfsvergunningen voor Libië gedateerd op 2010, een Iraaks rijbewijs geldig tot 2002, een internationaal rijbewijs geldig tot oktober 2002, een Libisch rijbewijs geldig vanaf 2007, UNHCR Asylum Seeker Certificates, een personeelskaart van de Hogeschool van Khoms van 2010, een arbeidskaartvergunning voor Libië van 2010, een woonstkaart Irak bekomen door verzoekers broer, een Certificate of Graduation en puntenlijst, verzoekers M. Sc. Degree van Mechanical Engineering en puntenlijsten, een boekje van de Iraqi Engineers Union, een Internationale test op Engels, een volmacht aan verzoekers zus van 2001, een volmacht aan verzoekers broer in 2008, een toelating om te solliciteren van het Ministerie van Onderwijs, een sollicitatie via internet bij de universiteit van Mustanseriya, een uittreksel uit het strafregister van Libië, een aanvraag van een gelijkwaardigheidsverklaring van verzoekers diploma in Libië, een verklaring van verzoekers ervaring aan de Hogeschool van Khoms van 2005-2009, verzoekers thesis van 1999, een diploma van verzoekster en verzoekers beroepskaart van lesgever in Khoms van januari 2006 – vermogen niet de beoordeling van hun asielaanvraag in positieve zin om te buigen daar geen van deze documenten handelt over de cruciale jaren tussen maart 2000 en begin 2005 en geen begin van bewijs vormt van verzoekers bewering dat hij tot na de val van het regime van Saddam Hoessein (2003) in Irak verbleef of wanneer hij in Libië zou zijn aangekomen.

2.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen correct opgemerkt dat verzoekers ter staving van hun reis naar België geen reisbescheiden voorleggen en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk maken. Het argument in het verzoekschrift dat zij vanaf Turkije op illegale wijze zijn verder gereisd in een vrachtwagen en dat hun reisdocumenten werden afgenomen door de smokkelaar die hun reis heeft geregeld, kan te dezen niet overtuigen. De Raad dient immers vast te stellen dat verzoekers er opnieuw niet in slagen om een essentieel element in de asielprocedure, met name hun reisweg, aan de hand van documenten te staven terwijl zij voor het overige nochtans zeer goed gedocumenteerd zijn.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Voor zover zij zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers hun vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kunnen zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers betwisten deze analyse niet, noch brengen zij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad zoals gevoegd aan de verweernota van 23 augustus 2012 (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD" van 16 juli 2012) blijkt bovendien dat de vaststellingen en conclusies van de Subject Related Briefing van 5 januari

2012, gevoegd aan het administratief dossier, nog steeds gehandhaafd blijven. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Waar verzoekers in fine vragen om, in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS